

Jos. Vandot: *Vrtnarju v slovo.*

Pripeljal zvezde je večer,
pripeljal srcem božji mir . . .
Vrtnar zapustil vrt je svoj,
gredice rosne, rož nebroy;
počivati v tihi šel večer,
uživat šel je božji mir.

Ko zvezda prva zagori,
zbudi se vrt ves, zašumi,
in z vrta glásov pač tisóč
vrtnarju kliče v tiho noč:
— Ti šel si in zapustil nas,
zapustil nas ta težki čas?
Gredice naše si vzravnal
in popju si življenje dal,
da cvet je vsak odprl oči,
spoznal je solnce, lepe dni,
spoznal varljivost krivih zvezd
in laž in strup šumečih cest.
Na solnce kazal si samó,
na solnce lepo in gorkó;
saj v solncu sreča le živi,
in v solncu božje so oči.
In zrli v solnce smo lepó
in rasli v vésni smo krepkó,
oj, vzrasli in prinesli sad,
življenja zlatega zaklad.
Ti stal kraj nas si, nas učil,
besede božje si sadiš,
sadiš si v srca jih mladá,

da ne zatre jih laž svetá —
in šli smo čez življenja prag,
Ti z nami — kakor angel blag . . .

Zdaj greš od nas, Ti naš vrtnar,
in ne povrneš se nikdar?
Oj, vemo — krepke te roké
na večer so Ti trudne že.
Kdo ure znojne bi preštel,
ko delal si za nas vesel?
Bil blagor naš je vsak Tvoj hip,
in vsak za nas srcá utrip;
utrudil dan Te vroči ni,
upehal v Tvoji moči ni.
Gradil si vrt naš, da nekdam
vzcvetèl bi v njem resničen raj,
kjer čista smeje se mladost,
mir v srcu, a v očeh radost —
Gradil si vrt naš — zgradil raj,
kjer klije vse, kot da je maj . . .

Počivat zdaj si šel v večer,
uživat šel večera mir . . .
Sladko počivaj, naš vrtnar!
Kraj Tebe čula bo vsekdar
ljubezen naša, dokler raj
cvetel, brstel bo kakor zdaj,
oj, raj, ki si ga zgradil nam,
in v srca mlada vsadil nam.

